

**DEŇ V MESTE
KLÚČIAR**

(Dialógová listina)

JANA KOVALČÍKOVÁ

PROLÓG

Juraj: Je to hrozne, hrozne hlboko.

Pani: Čo to tu má byť? Čo vybuchujete?!

Juraj: Už budeme končiť. Suseda sa zabuchla, nemôže sa dovnútra dostať.

Pani: Lebo idem zavolať políciu.

Juraj: Však nech sa páči! Môžete! Vám keby sa to stalo, tak čo, spíte na schodoch?

Pani: Čo si vy tu dovoľujete vykrikovať?

Pán: Čo, Vám tam búchajú?

Pani: Keď nemáte kľúčik, nemáte tu čo hľadať!

VŠMU UVÁDZA

CVIČENIE II. ROČNÍKA ADT

DEŇ V MESTE

I. OBRAZ

Juraj: Dobrý deň, firma Lock servis, Švihran pri telefóne. Prosím vás pekne, my sme dohodnutí na deviatu hodinu v tých Vinosadoch, na ten servis. Chcem sa ospravedlniť, ale chvíľočku budem meškať. Zvládneme to?

II. OBRAZ

III. OBRAZ

Juraj: Máme vodičák! To je dôležité. Polícia. Radar. Mobilný.

IV. OBRAZ

Juraj: Ani dve minúty tam nestojí to auto. Fakt. A pozri sa, ako rýchlo mu ho zoberú. No, nešetria ho. Vidíš, ešte sa zabávajú, akú to má úpravu.

V. OBRAZ

Juraj: Keď to nejde po dobrom, tak to ide cez okno. Alebo, keď to nejde po dobrom, tak to ide po zlom. Ale dá sa aj cez okno.

Pani: Ježišmária, ďakujem! Zvládli ste to.

Juraj (do telefónu): Dobre?

Juraj: Baví ma všetko. Práca s ľuďmi, auto... môžem šoférovať auto, to je úžasné, to je fantastické. Ktorý chlap nemá rád auto? Šoféruješ, pozeráš okolie, každú chvíľku si niekde inde... Iní ľudia, iné zážitky.

Nemám rád, keď odchádzam spreď dverí, ako porazený, hej? To znamená, že som ich nejakým spôsobom nezdolal. Presne, ako táto teta. Aj ona je smutná. Je smutná, je to na nej vidieť. Táto slečna... táto slečna... Není normálna. Prečo? Lebo prší a prší na ňu a nemá dáždnik. Presne ako my.

VI. OBRAZ

Juraj: Rozumiem. Takto. Situácia je nasledovná. Bohužiaľ, toto sú veci veľmi, veľmi nekompromisné veci. Ja môžem otvoriť byt len majiteľovi bytu na základe listu vlastníctva. Čiže ja vám odporúčam. Jednu noc prespíte niekde a nechajte si poslať kľúče UPS-kou. Do 24 hodín máte naspäť kľúčiky.

Juraj: Rodičia odišli do Francúzska, dcéra ráno odišla z domu a nezobrala si žiadne kľúče, ani občiansky, ani nič, všetko nechala doma. A rodičia odišli do Francúzska a ona sa chud'a nemá ako dostať domov. Tak išla do otcovej firmy a tam hľadá pomoc. No a našla takúto pomoc.

VII. OBRAZ

Juraj: Nečakáte vy náhodou na otvorenie dverí?... Čakáte. A rodičia to vedia?

Dievča: Nedvíhajú telefón.

Juraj: To musíte chápať, že je to ošemetná situácia.

Dievča: Ja, ja vás chápem. Len...

Juraj: Toto, čo my spravíme, tak spravíme absolútne v nesúlade so všetkými pravidlami.

Juraj: Vložtičku.

VIII. OBRAZ

Ja: Kedy si jedol naposledy?

Juraj: Včera. To je kruté ale. Naozaj včera. A bolo to presne... No, však to ti poviem úplne presne. Bagetu. Tú bagetu, ktorú som ja včera jedol, bolo moje posledné jedlo. A to mohlo byť koľko?

Ja: Štyri.

Juraj: Ježiš! To boli štyri hodiny?

IX. OBRAZ

Juraj (do telefónu): Dobre. Jaká je tam atmosféra? Otrasná? Aaa... lebo som sa chcel ísť naobedovať. No a tak mi to troška... Dobre. Oukej, tak idem tam! Dobre? No, čau!

Juraj: Vždy, keď sa blížim na takýto zásah, tak som aj ja troška nervózný. Ale nemôžem to na seba samozrejme nechať poznať. Veľa krát sa napríklad takýto zásah končí úsmevom. Trebárs, dedko iba zaspí. Jednoducho nepočuje, má tvrdý spánok. Hej? Ale bohužiaľ, sú aj také prípady, kedy nie.

X. OBRAZ

Juraj: Myslím si, že príde búrka. Taká kvalitná búrka. Lebo tie mraky sú také divné. Dusno je. Také ticho pred búrkou.

XI. OBRAZ

Juraj: Takže ideme na to, áno?

Pani: Áno.

Juraj: Čiže vy máte kľúčik, ale nemôžete sa dostať dovnútra, ale on má zvnútra, áno?

Pani: Skúste prosím vás ešte raz zazvoniť. Dlhšie a uvidíme.

Juraj: Poďte dovnútra.

Pani: Ježiši, ja sa tam nejdem pozrieť.

Juraj: Musíte, poďte.

Pani: Môžete mi aspoň dcéru zobrat? Nechcem ju tam brať.

Juraj: Nebude plakať?

Dieťa: Mama.

Pani: Ježišikriste! Sanitku volajte prosím vás! Sanitku treba volať! Sanitku! On je na terase, neviem, čo s ním je.

Ja: Máš, voláš?

Juraj: Leží na terase? Nehýbe sa?

Pani: Hýbe sa, hýbe sa, aj povedal. Žije, ale...

Juraj: Netušíme, netušíme. Pán leží na terase odpadnutý, teraz sme otvorili jeho manželke.

Pani: Čo ti je?

Juraj: Je pri vedomí, dýcha, áno.

Pani: Čo ti je? Čo sa ti stalo? Preboha! Preboha! Čo si spravil?

Juraj: Druhé poschodie. Druhé poschodie.

Pani: Čo si so sebou spravil?

Juraj: Záchranka je na ceste.

Pán: Nie.

Pani: Sadni si. Sadni si.

Pán: Záchranka?

Ja: Sadnite si, aby sa vám nemotala hlava. Sadnite si na zem.

Pani: To bude s ním ťažké. On je agresívny. Ja už som tu mala políciu raz. Sadni si.

Ja: Chcete vodu? Je vám zle? Bolí vás hlava?

Pán: Nie. Ja chcem Sabinu.

Dieťa: Mama!

Ja: Dajte mu trochu vody asi, dajte mu trochu vody. Sadnite si, lebo sa vám bude motať hlava.

Juraj: Sadnite si! A dajte pozor, neporežte sa tam na tom.

Ja: Opatrne, sadnite si...

Juraj: Pani, pani! Poďte sem!

Ja: Sadnite si na zem a počkajte.

Pani: Tomáš! Za pol hodinu, za hodinu a pol si sa úplne zničil. Moje dievčatko...

Pán: Sabina, ty si prišla.

Pani: Toto ma ničí.